

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817205151
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817205151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: S. U., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. J.C. X. E. XX/XX, XXX XX R. F. Q., zastúpenej: Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Ventúrska 1, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.939,73 eura s prísl., o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.200 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 20.02.2019 č. k. 3Csp/174/2017-216 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1.939,73,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.939,73,- eur odo dňa 03.05.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.200,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyni sa p r i z n á v a voči žalovanému náhrada trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 3, § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3,5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 až 2, § 456, § 458 ods. 1 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyňa bol reálne poskytnutý úver vo výške 1.560,11 eura a v prospech žalovaného žalobkyňa uhradila sumu 3.499,84 eura. Zmluvu uzatvorenú medzi žalobkyňou a žalovaným považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka. Zmluvu o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby považoval za neplatnú a to pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska zistil, že priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) uzatvorených na dobu od 1 do 5 rokov (36 splátok) v januári 2009, kedy bola predmetná zmluva uzatvorená, boli v sadzbe 13,25 % ročne. Výška úrokovej sadzby úveru dohodnutá medzi stranami sporu bola 64,12 % ročne. Úroková sadzba predmetnej pôžičky je tak viac ako 4-násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných bankami v rovnakom období. Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobkyňi reálne poskytnuté a to vo výške 1.560,11 eura. Doposiaľ žalobkyňa žalovanému zaplatila už sumu 3.499,84 eura. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.939,73 eura. Súd prvej inštancie považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú. V danom prípade podľa názoru súdu je objektívna premlčacia doba desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobé poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto ak žalovaný obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že ním predložená úverová zmluva nemá zákonom stanovené náležitosti, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V tejto súvislosti súd poukázal na obdobné rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (napr. 18Co/282/2015, 20Co/295/2016). Súd prvej inštancie sa ďalej venoval žalobnému nároku o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. V danej právnej veci mal súd prvej inštancie jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 3C/63/2014, žalobkyňa bola ako spotrebiteľ v konaní úspešná, nakoľko žaloba voči nej bola zamietnutá a rovnako v tomto konaní sp. zn. 3Csp/174/2017 bol žalovaný zaviazaný vydať jej bezdôvodné obohatenia, ktoré nadobudol titulom plnenia zo strany žalobkyne na základe úverovej zmluvy, ktorá bola medzi nimi uzatvorená. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd prvej inštancie právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný a za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 1.200 eur, na ktorej zaplätie žalovaného zaviazal.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol na základe ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V danom spore mala žalobkyňa úspech v celom rozsahu, preto jej súd prvej inštancie priznal právo na plnú náhradu trov konania. Uviedol, že v zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Napadol závery súdu prvej inštancie o tom, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX má neplatne dohodnutú úrokovú sadzbu. Žalovaný poukazuje nielen na to, že výška odplaty za úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z. ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru a tam stanovené maximálne výšky odplaty pre spotrebiteľské úvery a pre zmluvy uzatvorené od 16. novembra 2008 do 15. februára 2009). Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere (výška úveru, doba splatnosť), bola v zmysle uvedeného 69,84 %. Je nesporné, že výška odplaty dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere neprevyšuje tú maximálnu odplatu, akú právna úprava relevantná v čase uzavretia zmluvy pripúšťala. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie v rozsudku nedal žiadnu odpoveď na to, prečo vo veci sa nemá konať a postupovať podľa § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z.z., hoci tieto právne normy boli špecificky určené na reguláciu výšky odplaty za spotrebiteľský úver. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj uplatnenú námietku premlčania, kedy bez toho, aby boli vykonané v konaní akékoľvek dôkazy a zistené právne relevantné skutočnosti uviedol, že žalovaný sa úmyselne

bezdôvodne obohatil. Tvrdil, že existencia úmyslu bezdôvodne sa obohatiť sa nemôže prezumovať, ale musí byť dokázaná. Musia byť dokázané jednoznačné okolnosti svedčiace o úmysle sa obohatiť, čo v tomto konaní dokázané nebolo. V tejto súvislosti poukázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/238/2017, podľa ktorého samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa, nemôže bez ďalšieho zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Súd prvej inštancie tiež nesprávne posúdil otázku premlčania aj čo do plynutia lehôt. Objektívna lehota by začala plynúť postupne od vykonania jednotlivých úhrad, ktoré by bezdôvodné obohatenie mali tvoriť. Žalovaný taktiež vzniesol odvolacie námietky voči výroku súdu prvej inštancie o priznaní primeraného finančného zadosťučinania. Namietal, že v konaní neboli preukázané ani hmotnoprávne podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. V konaní neboli dokázané žiadne skutočnosti odôvodňujúce výšku zadosťučinenia. Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie všeobecnými tvrdeniami, a žiadnou okolnosťou vyplývajúcou z vykonaného dokazovania. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a žalobu zamietol, a zároveň žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobkyni v celom rozsahu.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalobkyňa v plnom rozsahu stotožnila so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení rozsudku. Nesúhlasila s tvrdeniami žalovaného v odvolaní a považovala ich za nedôvodné. K úrokovej sadzbe, premlčaniu a k primeranému finančnému zadosťučineniu sa vyjadrila podrobnejšie. Navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a zaviazat žalovaného nahradiť jej trov odvolacieho konania.

7. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne uvedené v jej vyjadrení v plnom rozsahu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne o úmyselnom konaní žalovaného sa bezdôvodne obohatiť poukázal na výsledok z kontroly SOI k zmluvnému vzťahu uzatvorenému v období dátumovo blízky uzatvoreniu zmluvy a posúdení náležitosti vyplývajúcich zo zmluvných vzťahov. Rozhodnutím príslušného štátneho orgánu vykonávajúceho kontrolu v oblasti dodržiavania právnych predpisov súvisiacich so spotrebiteľským právom bolo preukázané dodržanie príslušných zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľa.

8. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného žalobkyňa zotrvala na názore, že žalobný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila žalobou doručenu dňa 05.05.2017, teda pred uplynutím objektívnej a subjektívnej premlčacej doby.

9. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne žalobca zotrval na svojich tvrdeniach o súlade výšky úrokovej sadzby zo zákonom a nedôvodnosti aplikácie 10- ročnej objektívnej premlčacej doby.

10. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného žalobkyňa zotrvala na svojej doterajšej argumentácii.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

15. Predmetom odvolacieho prieskumu je výrok rozsudku súdu prvej inštancie o uložení povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.939,73 eura s príslušenstvom s poukazom na neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere v časti úrokov preukázanej v konaní Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3C/63/2014. V danom súdnom konaní súd dospel k záveru, že úroková sadzba vo výške 64,12 % je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi, a preto je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

16. V podanom odvolaní žalovaný napáda záver súdu prvej inštancie o neprimerane vysokom úroku. Je toho názoru, že výška odplaty dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere neprevyšuje maximálnu odplatu, akú právna úprava relevantná v čase uzavretia zmluvy pripúšťala. Odvolací súd konštatuje, že je však potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby (úroky za úver) a inštitútom RPMN (ročná percentuálna miera nákladov). Administratívny strop zákonodarca stanovil nie na úroky, ale na RPMN, ktorá ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Ide o celkové náklady na úver. Nariadenie vlády č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru a ani žiadny všeobecne záväzný predpis nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprimerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu.

17. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o úžerníckej výške úroku/odmeny.

18. Z obsahu priloženého spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3C/63/2014 vyplýva, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 12.01.2009 uzavretá zmluva o revolvingovom úvere XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobkyni poskytnúť úver vo výške 1.560,11 eura, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 84,98 eura. Ročná úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 64,12 %, a RPMN za úver predstavovala 62,79 %. Žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1.560,11 eura, ako vyplýva z karty klienta č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa uhradila žalobcovi sumu 3.499,84 eura, teda uhradila dlh v celom rozsahu. Vec bola skončená rozsudkom č.k. 3C/63/2014-26 zo dňa 16.06.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 14Co/107/2015-77 zo dňa 20.10.2016. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.11.2016.

19. Z internetovej stránky Národnej banky Slovenska odvolací súd preveril úrokové miery podobných úverov v bankách a zistil, že pri čerpaných spotrebiteľských a ostatných úveroch v rozhodnom období priemerná úroková miera predstavovala 13,25 % p.a. Z výšky RPMN 62,79 % je zrejmé, že úrok ako odplata za poskytnutie finančných prostriedkov niekoľkonásobne prevyšoval úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali. Takáto odplata je neprimerane vysoká a odporujúca dobrým mravom (porov. NS ČR vo veci 21Cdo/1484/2004 alebo NS SR vo veci 5Cdo/26/2011).

20. Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu niekoľkonásobne prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Žalobcom požadovaná odmena spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy.

21. Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 OZ), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvej inštancie správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo/1/2009, 21Cdo/1484/2004 /ČR/).

22. Zmluvné podmienky v predmetnej veci súd prvej inštancie, pokiaľ ide o úrok z úveru, správne vyhodnotil ako odporujúce dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ich upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español). Žalovaným požadovaná výška odmeny je úplne drastická a nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým

sadzám (Krajský súd v Prešove vo veci 3Co/67/2008 /25 %/). Nemecký BGH v rozsudku z 13.3.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

23. Vzhľadom na uvedené je dohoda o výške odmeny pre rozpor s ust. § 3 ods. 1 OZ absolútne neplatná.

24. Pokiaľ ide o vyriešenie otázky, či na daný prípad je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou, je poskytovateľom spotrebiteľských úverov na profesionálnej báze, preto sa predpokladá u tejto spoločnosti vyššia odborná úroveň a dodržiavanie právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaný pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj oveľa väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia týchto zákonných povinností. Žalovaný porušil právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa jednak úžernickou výškou úrokovej sadzby (64,12 %), ako aj tým, ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3C/63/2014-26 zo dňa 29.07.2014, že nedodrжал povinnosti ustanovené mu zákonom č. 258/2001 Z.z., keď zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 spomínaného zákona, najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (písm. a/), ani v konečnom dôsledku uvedenie úroku, v dôsledku čoho žalovaný na úrok ani poplatky v zmluve neuvedené v zmysle ust. § 4 ods. 5 nemá nárok.

25. Ak žalovaný obchádzal Občiansky zákonník a zákon o spotrebiteľských úveroch uvedením úžernického úroku, resp. neuvedením všetkých požadovaných náležitostí, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby súd pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobkyňou v snahe získať prospech, ťažko je možné uveriť, že žalovaný nevedel, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počítá s 10-ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počítá odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. kedy boli zo strany žalobcu vykonané jednotlivé úhrady splátok úveru. V danom prípade žaloba bola podaná na súd dňa 05.05.2017, pričom ešte 10-ročná objektívna premlčacia doba neuplynula od uzavretia samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Z uvedeného vyplýva, že 10-ročná objektívna premlčacia doba neuplynula.

26. Vo vzťahu k časovému aspektu uplatnenia práv spotrebiteľa voči dodávateľovi z neprijateľných zmluvných podmienok či dojednaní odporujúcim dobrým mravom odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-154/15, C-307/15 a C-308/15 Francisco Gutiérrez Naranjo proti Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez proti Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Espanol SA proti Emiliovi Irlesovi Lópezovi, Terese Torresovej Andreuovej (C-308/15), zo dňa 21.12.2016, v ktorom Súdny dvor vyslovil, že: „Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvnú podmienku, ktorá bola vyhlásená za nekalú, treba v zásade chápať tak, že nikdy neexistovala, takže nemôže voči spotrebiteľovi vyvolávať účinky. Určenie nekalej povahy tejto podmienky súdnym rozhodnutím v zásade musí viesť k navráteniu právnej a skutkovej situácie spotrebiteľa, v ktorej by sa nachádzal, ak by uvedená podmienka neexistovala. Neexistencia tohto reštitučného účinku by totiž mohla spochybniť odradzujúci účinok, ktorý článok 6 ods. 1 smernice 93/13 v spojení s článkom 7 ods. 1 tejto smernice rozšíril na určenie nekalej povahy podmienok obsiahnutých v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa. Hoci členským štátom v dôsledku toho prislúcha, aby prostredníctvom svojho vnútroštátneho práva definovali metódy, v rámci ktorých je preukázané určenie nekalej povahy podmienky obsiahnutej v zmluve, a či konkrétne právne účinky tohto určenia sú materiálnej povahy, nič to nemení na skutočnosti, že toto určenie musí umožniť navrátenie právnej a skutkovej situácie, v ktorej by sa spotrebiteľ nachádzal, ak by táto nekalá podmienka neexistovala, najmä na základe práva vrátenia výhod, ktoré predajca alebo dodávateľ neoprávnene prijal na základe uvedenej nekalej podmienky na ujmu spotrebiteľa.“

27. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na písomné pripomienky Komisie EÚ k návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného tunajším súdom vo veci Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-485/19, podľa

ktorých článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať v tom zmysle, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky, má pre uplatnenie objektívnej premlčacej doby desať rokov od momentu, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

28. V prejednávanej veci je predmetom odvolacieho prieskumu aj vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

29. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

30. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalovaný poukazuje na to, že zo záverov súdu prvej inštancie nie sú zrejmé ani základné skutočnosti, t.j. aké konanie žalovaného malo uvedenú ujmu spôsobiť, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, svojím postupom zapríčinil, že v právoplatne skončenom konaní súdu sp. zn. 3C/63/2014 zmluva o revolvingovom úvere bola v časti úroku posúdená ako neplatná, v dôsledku čoho sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil.

31. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobkyni v súvislosti s bezdôvodným obohatením žalovaného. Priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Pri učení výšky primeraného finančného zadosťučinenia na základe úvahy odvolacieho súdu, tento prihliadol na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vrátane odvolacích námietok žalovaného. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva v prejednávanej veci. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktne držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila (1.939,73 eura, o ktoré sa žalovaný skutočne obohatil + 69,32 eura, ktorých zaplatenie žalovaný v postavení žalobcu uplatňoval od žalobkyne v konaní 3C/63/2014). Vzhľadom na porušenia práva spotrebiteľa dodávateľom Profi Credit Slovakia a. s., je priznaná výška finančného zadosťučinenia 1.200 eur (približne 60 % zo sumy 2.009,50 eura), požadovaná žalobkyňou vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu, primeraná.

32. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.200 eur.

33. Odvolací súd sa vyporiadal aj s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

34. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

35. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov jednak žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, ale i žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel (tak v prípade nároku i výšky), odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

36. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

37. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnej žalobkyni v rozsahu 100 %, ktorá podala písomné vyjadrenia v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).